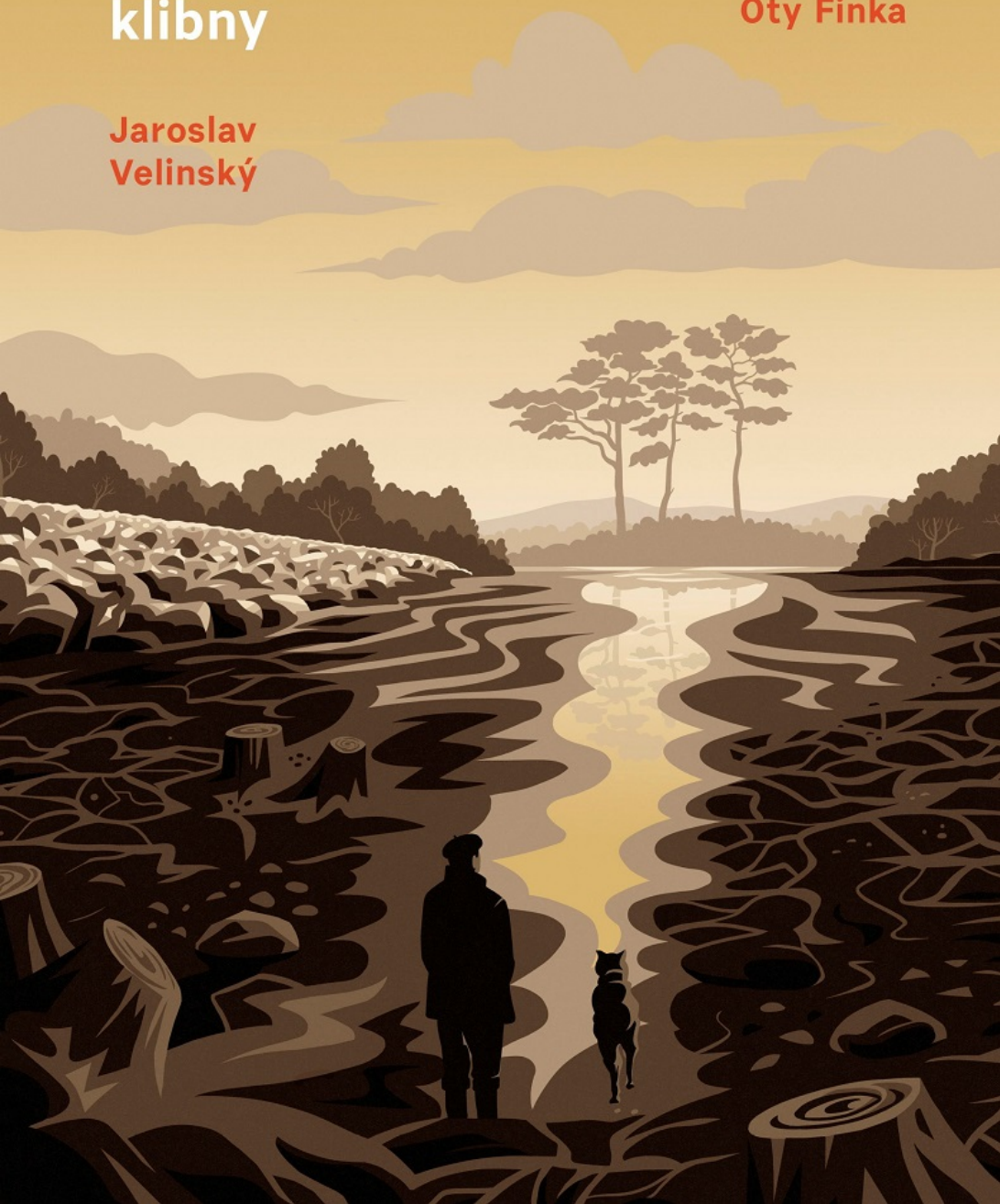

Případ výjimečné klibny

Jaroslav
Velinský

Případ
bezděčného
detektiva
Oty Finka

Případ výjimečné klibny

Knihy Jaroslava Velinského
v nakladatelství MYSTERY PRESS

Ota Fink

Tmavá Studnice
Strašidlo minulosti
Velice dlouhé schody
Volání odnikud
Cesta pro vraha
Dívka s copem
Přibližné řešení
Zahrádka smrti
Bouda
Případ výjimečné klibny

Augustin Veliký & spol.

Spravedlivá pistole
Mys Mrtvého muže
Hra na smrt
Mrtvý z Olivetské hory
Krvavá fontána
Malý zelený slon
(v souboru **Případy Augustina Velikého & spol.**)

Připravujeme

Lidožrout

**Případ
bezděčného
detektiva
Oty Finka**

**Případ
výjimečné
klibny**

**Jaroslav
Velinský**

**Mystery Press
2026**

Všechny osoby románu jsou vymyšlené a za jejich jednání autor neodpovídá. Právě tak i místa, kde se děj odehrává, a rekvizity v ději nepostradatelné jsou jen stylizovanými obrazy míst a věcí skutečných.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jaroslav Velinský – heirs, 2008

Cover Illustration © Jaromír 99, 2026

Book Design © Veronika Kopečková, 2026

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-203-8 (pdf)

**Leny Böhmové, korektorce takřka neomylné,
které jsem se tolik natrápil...**

1

Začalo to nevinně: takhle koncem června v sobotu po poledni přijela teta z Čenětic. V rámci nevidaný ourody májovek a masáků přivezla plnej bramborovej košík hub z lesa zvanýho Okrouhlík, takže máma s ní vzápětí seděla v kuchyni u stolu, místo ubrusu prostřenej vál a pucovaly a krájely a krájely a krájely... a přitom vedly řeči, jak to bejvá – teda hlavně teta, to se ví. Máma se občas, když tetě došel dech, pokusila něco dodat, zatímco táta, kterej seděl ve svý pojízdný invalidní židli mezi dveřma do pokoje, se tu a tam přihlásil s nějakou věcnou připomínkou, jako třeba *no jó, ta určitě nebo jen at' si moc nehoní triko, případně kterýmu Šolínovi*, když teta hodila do placu vřed na dvanácterníku, kterej se dotýčným ozejvá pokaždý na jaře a na podzim, zatímco letos prej s tím klempíruje už teď, takže by zima mohla přijít brzo...

Já tam byl jako němej svědek – seděl jsem v pokoji a civěl na televizi, kde dávali mistrovskéj tenisovej turnaj ze Štvanice a zrovna ten nedávnej objev, nějakou Pavlu Šponarovou; hrála čtvrtfinále s Ekrlovou, která už mistrovství měla propachtovaný nějakěj ten rok, a dávala jí pořádně zabrat. Ne že bych snad byl nějakěj vášnivej obdivovatel tenisu; to jen, že byla sobota a mně se fakt lautr nikam

nechtělo. Ostatně na tu holku nebyl nejhorší pohled, i když ve srovnání s vycmrdlým a pomenším trenérem, kterej jí v každý pauze namaštěnejma prackama vlně žmoulal lejtka, vypadala dost kolohnátsky.

Na fotce v *Československém sportu*, kde s ní nedávno vyšel rozhovor, se zdála o dost úhlednější, ale to ji asi nefotili uprostřed utkání ve vedru a červeným prachu. Fanouš Kelner, kterej místo sport říká zásadně *šport*, jelikož to zní ležérnějc, čumí do těch jednostran-nejch novin o svačině u mašiny a usrkává k nim nonšalantně acido-
filní mlíko. „Ty, hele, Oto,“ povídá mi zrovna nad touhle fotkou, „co je to platný, že má na finále mistrovství republiky, když vypadá jak masopustní klibna? Pokud se teda mě tejká, musel bych bejt přeraženej jak Abrahám, abych si dal říct. Když už výkonnostní třídu, tak radši vejškařky.“

Kecal. Jak ho znám, kdyby neměl jistotu, že ta slavná holka je mu beznadějně vzdálená, žádný klibny a podobný blbosti by ho ani nenapadly. Holt ty známý kyselý hrozny, co bysme si povídali. Zeptal jsem se, co to má bejt, ta klibna, a Fanda mi vysvětlil, že na venkově při masopustních průvodech vodívali umělou kobylu, která strašila děti, a tý se říkalo brůna nebo klibna. Vevnitř se schovávali dva chlapi, takže to nebylo žádný roztomilý hříbátko, a to že prej ta Šponarová taky není. Prej to viděl na nějaký pohlednici od Lady, Alše nebo taknák. Teda tu brůnu čili klibnu; nikoli Šponarovou.

Neřek jsem na to nic. Za prvý mám k Fandovi pořád jistou ouctu (hlavně proto, že je o pár let starší; jinak si samozřejmě moc dobře pamatuju, jak se přede mnou už párkrát pořádně shodil), a za druhý ze sportovkyň znám osobně jen Maky, která nevypadá ani trochu jako brůna neboli klibna, i když propaguje ženskéj box. Víc vám toho o ní (a o sobě) jako gentleman neřeknu – leda že hraje už asi deset let na piáno; jenomže o boxmač ani o piáno tenkrát nešlo a doted'mě to mrzí. Ne proto, že by se mi to snad bejvalo nelíbilo; spíš skrz ty výčitky svědomí, který jsem měl (a pořád mám) kvůli Houseti. Jako

by mi byly něco platný... Holka House má svý zásady a já ji zkrátka těžce urazil. Hostinská Stehnová, když jsem si u ní jednou ve výčepu stejskal, že by mi holka House mohla aspoň něco říct, a ne se mi jen tak zničehožnic začít vyhýbat, mi to vytmavila: „Proč by ti něco říkala? Ta jenom mlčky trpí jako správná ženská hrdinka. Chápeš to? Chápeš prd. Vybřečí se mi tady do zástěry a jde dál nýst ten svůj těžkej ouděl. Vy chlapi víte hovno, co je to ženská hrdinka. *Radína mat*, jasný? Ta, která jde jako první s práporem na barikádu. I kdyby jí přitom z dekolté měly naráz vypadnout obě kozy, ty chytřej.“ Otočila se k regálu, cmrndla si trubičkou do malýho panáka lok peprmintky, zvrhla ji do sebe, a jak potom zuřivě šplíchala panákem v dřezu, dodala: „Vy chlapi si myslíte, že tvoříte dějiny, a přitom kolikrát nemáte ani na dvě piva. Dětedoprdele!“

Hostinská Stehnová je přírodní filozof a vidí do všeho, dokonce i štamgastům do kapes. Zrovna jsme doma šetřili, kde se dalo, a já na to druhý pivo fakt neměl.

„Naši kluci už stavěj,“ řekla vedle teta. „Měli byste se zas přijet podívat. Pepovic Haninka už chodí na nočník – a kdypa jste ji viděli naposled? Ještě v zavínovače.“

Mí rodičové byli dlouhý léta od května pětáctýřicátýho roku zvyklí sedět doma; takže se jim za posledních pár měsíců těžko zvykalo na to, že najednou můžou vyrazit, kam je napadne. Proč se nepochlubit: nějaký čas jsem si holt nedával druhý pivo, vzali jsme si půjčku, táta dostal příspěvek od Svazu protifašistickéjch bojovníků a ROH ve fabrice taky něco přidalo. Nakonec to byla slušná hromádka prachů, ale co si dneska pořídíte zadarmigo? Když vyloučíme krádež, tak nanejvýš to, co zmáknete vlastníma zlatejma ručičkama, pokud je máte. Ty mý byly samozřejmě na auťák krátký, ale předělat tátovo kolečkový křeslo na skládací nebyl žádný problém. Nakonec jsme ještě ušetřili, když nám fabrika odprodala odepсанýho tudora, kterýho jsem za vydatný pomoci kamaráda Josefa

Vrby zrestauroval a nastříkal olivovou zelení. Přišla mi nejlaciněji, protože zbyla ve fabrice po totálním natírání mašin a oken před prvním májem. Horší to bylo s garáží, ale nakonec jsem se dohodl se sousedem Burdou z Křenického, kterému se běžně říká Burák; postavil si garáž na parcele vedle baráku, ale protože na auták už mu nezbylo, nechal se snadno ukecat, že by garáž nemusela stát jen tak a sloužit jako skladiště domácího bordelu, ale vydělat mu aspoň na to, co do ní vrazil. Od té doby jsem teda zase měl do čeho vrážet prachy já, ale taky jsem o pořádný kus povyroste, když jsem na svůj kroužek s klíčem od domu a od bytu přidal klíč od garáže a klíčky od auta...

„Oba kluci stavějí?“ zajímala se máma v kuchyni.

„Jo, oba... Ale jenom barák pro Pepu. Láďa zůstane na chalupě, jednou zdědí to cestářství po Lojzovi...“

Lojza je strejda, teda tety Mařky manžel.

„Jen jestli ho to uživí ještě za deset dvacet let,“ povídá táta. „Vida, to byl prohoz.“ Kroutil hlavou sem a tam, podle toho, jestli se hlásil do diskuse v kuchyni, nebo v pokoji komentoval utkání Ekrlová versus Šponarová.

„Ale jakpak by ne,“ řekla teta, která se díky početný čenětický rodině dokáže v podobně zmatených rozhovorech orientovat jako by nic. „Obecních cest bude furt dost a okres taky kdejakou prkotinu sám nedělá...“

„Je to blbá dřina,“ povídá táta. „Nedělal bych to ani za zlatý prase. I kdybych byl zdravěj.“

Teta řekla, že na těch pomalu šest křížků je táta furt jura, a nebejt ty smůly tenkrát, že jo, jenomže člověk si holt nevybere, Láďa tuhle vlez k bejkovi a na mou duši měl namále... *Čeněckejch*, jak se příbuzenstvu z máminy strany říká, maj na vratech chalupy ceduli s hrdým nápisem:

STANOVIŠTĚ OBECNÍHO BÝKA

Táta za Pražskýho povstání odminovával fabriku a obdržel za to invalidní důchod a medaili v placatý krabíče, kterou ukrejšvá někde pod prádlem; na mou duši, že jsem ten čenětickej nápis viděl víc-krát. Bzzz, bzzz... Hlavy v hledišti štvanicýho centrarkutu: Sem... tam... sem... tam... Osobní vlak z Prahy do Kralup na náspu kamenýho železničního mostu přes Vltavu a Štvanici zvyšuje rychlost; pasažéři koukaj z okýnek – jestlipak vědí, o co tam dole jde?! Já se prej na Štvanici narodil, tudíž se to tam jednou bude jmenovat Fin-kův ostrov.

„Ona je to vlastně skoro sousedka,“ řekl táta. „Tuhle jsem koukal v novinách, dělali s ní rozhovor... že prej bydlí u rodičů v Hostivaři.“

Pavla Šponarová se vyšponovala na další servis. Měla prsa hodně do šířky, jako mramorový řecký sochy, ale mohla je taky mít sta-žený, aby se jí neházely. Takový věci člověka napadaj, když kouká na tenis v indiskrétní televizi. Ostatně nejen na tenis, s plaváním nebo skokama do vody je to ještě horší; a co teprv s gymnastikou, jak si tam holky popotahujou z prdelky trikot...

No tak fuj, Otakare; už se ti hlavou honěj myšlenky jako chlíp-nýmu dědkovi.

Vedle přemílali dětičky od Pepy a Ládi. Máma by se taky ráda nějakějch dočkala ode mě. Ještě loni na podzim to bejvalo docela aktuální; teď už zase ne, ledaže bych nějaký adoptoval. Taky jsem doma kvůli tomu pomalu ten nejhorší a mít kam, odstěhoval bych se. Konečně snad mám po třicítce právo žít vlastní život, do kterýho rodičové nemaj co mluvit, i kdyby byli sebelepší a ten život sebehor-ší, a ještě k tomu třeba prokazatelně mou vinou. Šponarová vyhrála další gejm, bylo to čtyři jedna ve druhým setu a šla si sednout ke svý ledničce. Chlápek se k ní zas radostně vrhnul, vyžblebt si na dlaň ten svůj speciál sajrajt, klesnul na kolena a už jí žmoulal lejtka. Fakt mě tím docela štvál. Že jí to nevadí?! Měla by ho kopnout do nosu. Ale na ty její dlouhý vláčný stehna si netrouf. Ne že bych měl nějakěj

důkaz, že jsou vláčný; ale na pohled se takový jevíly. Táta odjel k pootevřenému oknu, aby si tam dal práska z pŕlčika lípy zastrčeného do špičky.

Hned za lavičkou pro hráče seděla za mantinelem vyfešákováná panička s nějakým džigolem; měl skvostný černý brilantinový vlny a ve výstřihu jemně vzorkovaný košile uvázanej hedvábnej šátek (tipnul bych žlutěj). Pod nosem měl knírek jako Clark Gable, taky měl stejně odstávající uši a paničce pravděpodobně trochu vadilo, že jí nadšeně cloumá nadloktím, vždycky když se Šponarový na place povede nějakej return nebo prohoz do kouta kurtu, kam Ekrlová nestačila doběhnout. Říkám si, kdo by to tak asi moh bejt, někdo od tenisu, případně od strany a vlády, a televizní reportér Zelenka jako kdyby mě slyšel: „A tady máme rodiče Pavly Šponarové. Každý vítězný míč své dcery nadšeně kvitují potleskem; však pro její tenisový vzestup hodně obětovali...“ Hned jsem si tu šusparádu s jejím namaštěným tatrmanem představil, jak spolu pálej františky pod sochou nějakýho tenisovýho Buddhy. Sakra, povídám si, tohle jsou její rodiče, no nazdar, on asi bude starší, než vypadá, a ona nejspíš zase mladší, než vypadá...

Jak mě to zaujalo, povídám to nahlas.

A táta na to: „Kolik že je tý holce? Sedmnáct. Že její rodiče vypadaj takhle? A jak jinak by měli vypadat? Lidi kolem vrcholovýho tenisu jsou honorace, socialismus sem, socialismus tam. A že to není žádněj levnej sport, to je ti snad jasný.“

Představil jsem si maminku zakutanou v žinilkovým fěrtochu a tátu ve vydrovce, vyblejskanejch holínkách a s dlouhou porcelánkou s víčkem a gumičkou, aby jednomu nepadala z huby... Baf, baf... Že to ale ta naše holka válí, co, Mařka? To víš, Lojziku, šak má taky tu novou rachumejtlí, co jsme jí dali k jéžišku... Lámu si s tím hlavu, ani nevím proč. Třeba proto, že mi ta holka je sympatická, ať je krásná, nebo ne; ostatně tenistka její úrovně a v závěru druhýho setu těžko

může bejt madmázl v růžový krinolíně. V zarputilým ciferníku má po stranách orlího nosu a kolem koutků dvě ostrý vrásky, na levý tváři dost nápadný mateřský znamínko (pokud to není přilepená piha krásy), k tomu pěkně vykrojený, ale popraskaný rty, podmráčený obočí, bezbarvý vlasy pevně utažený a vzadu zauzlováný a plet' jakoby zhrublou a ošlehanou cihlovou drtí z věčného poskakování na kurtech; prostě žádněj ksichtík sedmnáctiletý modelky, ale spíš nahrubo otesanej útes, o kteréj už se rozbila spousta uragánů, mořskejšech příbojů a smečů. Taky si vůbec nedává majzla na to, jakej dělá dojem na lidi; cpe si záložní balóny do kapes hodně krátkějch kraťasů, až jí tam dělaj boule, klidně si špiní čelo, jak si utírá pot pleteným nátepníkem zaprášeným antukou, a při každým úderu si pomáhá zvučným: „Eh!“

Z namyšlený Ekrlový ve slušivý sukýnce a s natupírovaným vysokým černým účesem, finalistky a vítězky všech možnejch turnajů a mistrovství, její machrovská fasáda pomalu, ale jistě opadávala. Pořád častěj vztekla mlátila raketou o kurt, zatímco Šponarová, která teď za stavu 5:1 šla podávat na vítězství, už mohla bejt jen samý juchuchů a tralala. Jenomže nebyla. Připadala mi ustaraná, i když nehrající kapitán, trenér i rodiče spolu se stádem tenisovejch fandů se nadšením div nepřetrhli.

„Co z toho, že vyhraju?“ jako by říkala její tvář.

Jo, jo, i taková šampionka může mít svý starosti.

Třeba se na ni vybod ten hezounek, její první láska. Vysokej, svalnatej, opálenej, tmavovlasej, modrookej. Já ho neznám, chraň pámbu; vymyslel jsem si ho.

Nebo se nedostala do reprezentace, případně má na konci prázdnin opravný zkoušky... Kde? Nevím, do jakejšch škol choděj tenisový naděje. Někam chodit musej, aby měly vzdělání, kvalifikaci, až praštěj s tenisem. Teda – pokud nezdrhnou za kopečky a nedaj se do rejžování na Flushing Meadows, Roland Garros a podobně jako

kdysi dávno Drobný s Černíkem. Je to podlý a k Matce Vlasti nevděčný? Neodvažuju se soudit. Jako soustružníkovi s dvanácti kačkama na hodinu mi do toho ostatně nic není – a jako divákovi, kterej tu čumí na televizi, teprv ne. Vím o tom prdlajs.

Ta holka šikovná dala dvě esa za sebou, Ekrlová se po nich skoro ani neohlídla. A už to tu bylo jak za starejch časů: Gejm, set, mač. Teď mělo přijít to juchuchů, jenže nepřišlo. Šponarová si jenom tak letmo přes síť podala ruku s otrávenou soupeřkou a pak s rozhodčím nahoře, hodila raketu do tašky, sebrala z lavice ručník s nějakajma dalšíma serepetičkama a granátnickým krokem odkráčela do šatny. Trenér, rodiče i hulákající fandové jí viditelně byli ukradení, ačkoli právě nevidaně postoupila do semifinále. „Ta je náká pyšná,“ povídá táta. Reportér Zelenka si toho asi taky všim, protože se začal vykecávat o mládí, únavě a pochopitelný nervový reakci při náhlém uvolnění nápetí po strhujícím výkonu.

Vstal jsem, protáh se a povídám, že skáknou pro pivo. Máma na to, že ve špajzce je flaškový, a táta, že prej pokud se mě tejká, o pivu ani řeč. Po večeři hodím tetu Mařku domů. Táhla se sem s košíkem hub, a teď aby se ještě tlačila v elektrice, z Pankráce v autobusu a z Radějovic to má dobrý tři kiláky pěšky, když to už od oběda venku vypadá na bouřku. „Radši ještě posed, Mařka,“ dodal. „Autem jsi doma za půl hodiny.“

K večeři byly obalovaný řízky z masáků a k nim nový brambory maštěný máslem a okurkovéj salát. Nic proti tomu. Jenže to byla příšerná otrava. Zase jeden takovej večer, kdy člověk akorát čeká, že mu někdo vynadá nebo že ho rovnou něčím praští. K tomu se ještě hovor stočil na protivný téma – barák, ve kterým s dalšíma sedmi partajema bydlíme, byl už nějakaj čas po smrti majitelky Skuhrovský ve správě města. Stejně jako další činžovní domy na Skalce se měl prodávat jako rodinněj dům. A protože nikdo z nájemníků na koupi takovýho baráku samozřejmě neměl, MěNV ho nabízel. Bylo to pro

nás zlověstný, kdyby barák koupil někdo cizí jako rodinné domek, museli bysme se stěhovat.

Bydlení tu samozřejmě nebylo nic ideálního, taky už jsem přece říkal, že bych se od našich odstěhoval, kdybych měl kam. Jenomže *kam*, to byl právě ten problém, kterej se u nás přežvykoval u oběda i u večeře. Kdo by se divil? Táta invalida, máma dva roky před důchodem a najednou stěhování někam do paneláku na sídlišti. Co s mou kůlnou na dvorečku, auto nechávat na ulici...

„K tomu ještě třeba v sedmým štoku někde na druhým konci Prahy, no, Mařka, to je hrozný pomýšlení, to si vy z venkova nedokážete představit...“ A teta Mařka na to: „To teda ne, to máš recht; na starý kolena to musí bejt... Zlatý Čeněticel!“ A tak dále.

Zvenčí táhlo do kuchyně letní večerní dusno. Smrdělo prachem, rozehřátým asfaltem a zvadlou lebedou. Škvírou pootevřeného okna vlítla do kuchyně můra a kroužila kolem stahovačky nad stolem, jako když v malým vzdušným tornádu padá suchej javorovej list. Někam mířila, ale spletla si štreku. Nechtěl jsem, aby shazovala z lampy prach a nakonec spadla do láku z okurkového salátu. Na třetí pokus jsem ji chyt do ruky; v dlani mě vztekle šimrala a jistě by mě bejvala s radostí kousla, jenže na to by musela bejt nejmní střevlík.

„Jdu ji pustit,“ řekl jsem.

„Ty seš teda blázen,“ řekla teta Mařka. „Zamáčkni ji a bude. Takhle se sem zase vrátí.“

„Vyhodím ji z okna na chodbě.“

„Tak sem vletí jiná.“

Teta je chalupnice s názorama z těch dávnejch časů, kdy byl ministrem zemědělství Švehla. Příroda je tady skrzevá mouku, mlíko, seno, maso, vajíčka, brambory, houby a podobně. Co v přírodě k užítíku není, je užitečný leda zašlápnout nebo do kompostu.

„Dyť ho nech,“ povídá máma.

A táta na to: „Stužkonoska ohnívá.“

Teta se zasmála; prej jsme oba stejný blázni, rovnej rovnýho si holt hledá a ten kluk se dočista potatil.

Na chodbě bylo přízračný světlo; za oknem, nad kopcem zvaným Homole, ležely černý cáry mraků a mezi nima vylejzal měsíc. V úplňku byl předevcírem nebo tak nějak, takže ho ještě byl slušně velkej kus. Otevřel jsem okno a vyhodil můru; zpitoměle si to namířila rovnou k měsíci. Popřál jsem jí šťastnou cestu; třeba tam bude dřív než Rusové nebo Američani. No jó, povídám si přitom, chovám se jako magor. Ale to je nejspíš taky tím pošahaným sobotním večerem, pokud mezi těma májovkama a masákama od tety nebyla nějaká halucinózní prašivka. Nebo mi prostě straší ve věži...

Jakýpak nebo; v poslední době mi tam strašilo každou sobotu, neděli a pondělí. Občas taky v úterý. A tu a tam i ve středu a ve čtvrtek.

V pátek jsem většinou šel na pivo.

2

Když jsem zavřel okno a vrátil se, teta Mařka shledávala své saky-paky, že by teda už jela a že jsme si neměli dělat škodu, na cestování tramvají a autobusem je přece zvyklá, kdyby přšelo, má v tašce igeliťák a tak dále, až se mi začalo zdát, že nemá důvěru v můj šoférský schopnosti.

„Jen žádnéj strach, teta,“ povídám jí, „umím jezdit se vším, třeba i s tankem.“

Asi jsem ji tím spíš pobavil, než uklidnil, protože mi odpověděla: „I kuš, že se vším. Ráda bych tě viděla zatáčet s fasuňkem k nám do vrat.“

Šel jsem k Burdovi pro auto; zatímco jsem dělal těch padesát kroků přes parcelu mezi obvyklejma malejma čutálistama, který měli bejt dávno doma, teta s mámou stály před barákem a pokračovaly v diskusi; moc bych za to bejval nedal, že hlavní téma jsem teď byl já.

Oddych jsem si, když jsem tetu s košíkem a taškou naložil, slíbil mámě jako obvykle, že se vrátím živej a zdravej – pro ni byla cesta do Čenětic ještě pořád něco jako rallye Peking–Paříž – a konečně jsem nastartoval.

Jel jsem do Zahru a přes Michli do Krče na benešovskou silnici a po ní pár kiláků, kolem se míhaly topoly, lesíky a baráky... Pak jsem zahrnul na Olešky a tak dále, jak jsem to měl natrénovaný z dávných vejletů na kole, ostatně za války jsme do Čenětic chodívali v neděli i šourem přes Hostivař, Petrovický údolí a Průhonice, a přitom houbařili... Teta mě cestou zásobovala drbama odevšad, dostala se i k tomu slavnému pokladu gestapáka Kopetschka, to prej byl zparchantělej Čech, co se dal k Němcům a nakrad spoustu židovského zlata... Měl takovej ten zámeček v Huntovicích a tam někde prej to zlato koncem války zakopal, jo, to tak najít. A já na to: No jo, ale jestli to bylo zlato ukradený Židům, tak kdyby se našlo, snad by se mělo Židům vrátit – třeba nějakýmu tomu spolku, co fungujou okolo těch synagog, a teta si náznakově uplivla: „Jo, voni za Němcůch zkusili, to je fakt; ale to zlato už bych jim nevracela. Stejně o něj ošidili křesťany, tak co.“ Taky názor českýho zemědělce, tentokrát z časů Jana Cimbury.

Čeněckejch chalupa s dvorem, velkou stájí a stodolou stojí až na konci vesnice. Když jsem zastavil před vratama s tím slavným nápisem *STANOVIŠTĚ OBECNÍHO BÝKA*, povídá teta: „No, Otíku, všechna čest, vez jsi mě jak La Pasionárii, ale na kafe tě nepozvu, musím do pelechu. To víš, u nás to nevedem jako vy v Praze; my vstáváme kolem štvrtý, ať je neděle, nebo svátek. Ty krávy se holt musej podojit...“

Jala mě hrůza a rozloučil jsem se srdečně a krátce.

Vracel jsem se a říkal si, jestli ještě stojí za to zajít na Dolejši na pivo. Třeba bych tam potkal někoho známýho. Jenže koho? Na Skalce žádnýho stálýho nebo aspoň oblíbenýho parťáka k pivu nemám. Samej vejta, hejhula, chytrolín – a k tomu je ta sobota. Každý má svůj program. Chodívali jsme do bijásku; teď lidi spíš seděj doma u televize. Nebo jsme nechodili do bijásku, teda já s holkou Housetem. Nemuseli jsme chodit nikam, bavili jsme se sami.

House, jinak Libuška Vondrová.

Moh bych se jít mrknout... Ále, blbost.

Potom mě napadlo něco dočista jinýho a v Zahradním Městě jsem odbočil doprava na Hostivař a ke staveništi tý zatracený údolní nádrže, která měla sakumprásk zlikvidovat nejen Mouchův mlejn se starou hospodou a nádhernou alej kaštanů, ale i skautský Větrný údolí, sokolský koupaliště s malou plážíčkou a samozřejmě i stánek s limonádama a buřtama, co tam stával každý léto. Proč jsem zamířil zrovna sem? Připomněla mi to ta cesta do Čenetic. Tudy jsem chodíval s tátou v časech, kdy ještě neseděl na invalidním vozečku. Jako bych ho viděl, jak sbírá vhodný větývky, aby mi z nich nožem udělal mlejnek; a v Botiči jsme chytali a zase pouštěli mrňavý rybičky a táta říkával: Tak hele, tohle je parma, tohle cejn... a tohle zase lín. Dnes si myslím, že kecal, ty dvoucentimetrový čudly se od sebe nedaly rozeznat, ale nejspíš mi chtěl udělat radost... Jako tenkrát, když jsme se vraceli z Hostivaře, takhle k večeru to bylo, máma nebyla doma (nemám ponětí, kde mohla bejt, snad u babičky) a táta na můj dotaz, co bude k večeři, povídá, že anglickej koláč. Byl jsem našponovanej jako gumička, nikdy jsem žádněj anglickej koláč nejed – a pak mi ho táta přines na talíři... Kruhovou mozaiku z kousků chleba, sejra, salámu, koleček buřtů a kyselejších okurek – a jakou práci si s tím dal! Bylo mi teprv pět nebo šest, takže mě nenapadlo, že bych měl nadšení aspoň předstírat, když mi přines anglickej koláč, kterej skládal na talíř jenom pro mě. Muselo mu to bejt ukrutně líto – ačkoli co já dneska vím; nikdy jsem se ho na to nezeptal a táta to nejspíš dávno zapomněl.

Nechal jsem auták na nevelkém vybetonovaném parkovišti pod stožárem veřejnýho osvětlení, přešel kusem civilizovanýho trávníku a pak slez lesní pěšinou potmě do údolí. Věděl jsem přesně, ve kterých místech jsem, tuhle pěšinu jsem znal odedávna – jenže to, co na jejím konci mělo bejt, tam nebylo... Popošel jsem pár kroků pod tři borovice na visutej podemletej břeh jakýsi řeky, která jako napůl

vyschlý saharský vádí líně protejkala širokým kamenitým korytem. V popelavém svitu městem ozářených mraků mělo odhalený dno po obou stranách barvu pouště. Připomínalo to smrt a taky to smrt byla; smrt něčeho, co tu bylo svázaný s mejma vzpomínkama, který už taky umíraly...

Povídám, byla to děsně blbá sobota.

Koukal jsem přes vodu; když jsem dostal ten bláznivej nápad a rozjel se sem, netušil jsem, že už jezero začali napouštět. Pravděpodobně to potrvá nějaký čas, než voda naplní celou nádrž až pod vršek hráze, kterou jsem spíš tušil, než viděl někde po svý pravý ruce.

Ta podivná umělá řeka pod mejma nohama mohla bejt tak padesát metrů široká. Protější břeh pod starým smrkovým lesem byl v hlubokým stínu, neviděl jsem z něj víc než bledší proužek uschlý odhalený země těsně u vody. Zdálky jsem zaslech tramvaj, něco zašustilo v křoví, odněkud vyletěl zatraceně tichej pták a zapad do lesa nade mnou. Ach jo, co jsme se tudy nacourali... Nejen s tátou a mámou kdysi před lety, ale taky docela nedávno s Housetem. Že bych to měl dopovědět, když jsem to nakous? Helejdte, trhněte si nohou.

Zamračeným nebem kmitla blýskavice.

A jak jsem byl tak akorát hotovej pohádat se sám se sebou, porvat se a dát si přes hubu, najednou slyším funění a šplouchání něčeho řádně velikýho; jako by někdo plaval z protější strany rovnou ke mně... Jenže o mně nemoh vědět; stál jsem v hlubokým stínu převislejších větví borovic, zatímco dolů na vodu dopadal kalnej odlesk městskejch světel zpoza lesa na kopci, kterej jsem měl za sebou. Jen díky tomu se mi naskytla neuvěřitelná podívaná – někdo doplaval až na mělčinu pode mnou, přestal plavat a trochu potácivě vstal. Udělal dva škobrtavý kroky na břeh, postavil se na jednu nohu, poskočil a povídá: „Jsem kráva. Fakt, jsem šílená kráva.“

Byla ode mě nanejvýš patnáct kroků a pámbu mě netrestej – byla to dočista nahá ženská.

3

Moh jsem se dál opírat zády o strom a nehejbat se; podívaná byla lákavá. Jenomže bych si bejval připadal jako šmírák. Tak jsem si hlasitě odkašlal.

„Kdo je tam?!“ ozval se trošku hysterickéj hlas.

„Přítel!“ já na to.

„A co tu chcete?! Jděte pryč!!“

„Já se nekoukám.“

„Kecáte. To byste byl dost divnej, kdybyste se nekoukal. No a co?! Koukejte se. Mně je to jedno.“

„Co by ne,“ já na to. „Mně taky.“

Zkřížila ruce tak, že si dlaně položila na ramena; ale nepřipadalo mi, že by se styděla. Spíš se do ní dala zima. Pokud se nějakýho toho koukání tejká – no, měla pravdu, kecal jsem. Nebylo snadný se nekoukat, i když jsem z ní viděl jen to, co mdlej odraz městskýho světla od zamračený oblohy dovolil... něco jako hrdej obrys. Vůbec se nekroutila a nepřikrejvala si kdeco, jak to ženský dělávaj. Prostě si tam jen tak stála jako mramorovej pomník.

„Šaty máte na druhý straně?“ zeptal jsem se.

„Nikdo se s váma nebaví,“ odsekla.

„Ani nevíte, o co se tím připravujete,“ řekl jsem. „Se mnou bejvá docela sranda.“

„To si o sobě myslí každý chlap.“

„Á já, slečna se vyzná v chlapech.“

„Zato vy ve slečnách moc ne, co?!“

„V poslední době už se jim radši vyhnu,“ já na to.

„Proč? Jste starej?“

„Starej? Jo, taky by se to tak dalo říct. Člověk je prej starej tak, jak si sám připadá. A já si připadám na osmdesát. Na kolik si připadáte vy?“

Najednou se zasmála. Byl to divnej smích, jako by se smála sama sobě. „Já, synáčku,“ řekla, „si připadám na sto padesát. Nechte mě bejt, co s takovou bábou.“

„Když mně se s váma dobře kecá.“

„Nejspíš proto, že o vás nic nevím, ne?!“

„Jmenuju se Ota.“

„A co tu děláte?“

„Vzpomínám na starý časy.“

„Jak starý?“

„Těsně před válkou.“

„To tady ta přehrada nebyla.“

„Byl tu potůček s kaštanovou alejí. Na podzim byla cesta okolo plná zlatýho listí. Leželo i na lavičkách, na kterejch sedávaly babky v křuskách, s holema pobitejma plechovejma známkama. Takovejma, co je na nich napsáno Karlštejn nebo Svatá Hora...“

„Dojemný. Takže vy jste si sem přišel zavzpomínat na svý dětský léta a babičku, která byla členkou Klubu českých turistů.“

„Spíš na to, co bylo a už není. Možná i trochu to... bilancovat se tomu říká. Vlastní minulost: měla smysl? Stála za to? Nemohla bejt jiná, lepší?!“

„Mohla bejt i horší,“ řekla. „I když už ne o moc.“

„Taky jste bilancovala?“

„Jo. A bylo mi to úplně jasný. Jenže teď,“ rozhodila rukama, „no – asi jsem srab.“ Hrábla si do vlasů, musela je mít mokré a určitě ji studily. „Měla jsem něco udělat,“ pokračovala, „ale neudělala jsem to; jenomže jsem zase udělala něco, co jsem udělat neměla... Neunavuju vás? Doprdlepráce.“

„Výborně, mořská panno,“ já na to, „není nad teplý lidský slovo v pravou chvíli. Kde máte ten svůj ohoz? Jestli chcete, doběhnu vám pro něj přes hráz, snad tam není plot – a jestli jo, přelezu ho. Můžete se zatím skrčit do trávy, půjčím vám aspoň bundu. Když budete zticha, nikdo si vás nevšimne, i kdyby tudy šel. Vrátím se vcukuletu. Tak co? Jste pro?“

„Je to od vás milý... jenže není pro co jít.“

„Cože? Jak to myslíte?!“

„Žádný hadry na druhým břehu nejsou.“

„A kde teda?“ Napadlo mě, že snad připlavala až odněkud shora od Petrovic, po proudu rozlejevajícího se Botiče; pokud byl vejš proti proudu dost hlubokej, proč konečně ne.

„Nikde,“ řekla, jako by se pro to právě teď rozhodla. „Někdo mi je čajznul. To je slušný vysvětlení, ne?!“

„Vypadá to, že si tím nejste moc jistá.“

„Víte co?“ řekla. „Já docela chápu, že jste zvědavěj. Sedíte si tu a přemýšlíte o barevných listí kaštanů na lavičkách a o babičkách s oplechovanejmá hůlčickama, a do toho vám sprostě vleze nahá ženská. Nedivím se, že se vyptáváte. Ale jestli pro mě mermomocí chcete něco udělat, bych byla radši, kdybyste mi pomoh vymyslet, jak teď z toho.“

„Za prvý bysme tu na sebe neměli hulákat na dvacet metrů. Musíme bejt slyšet až na hostivařským nádraží.“

„To jako teda – abych šla k vám, jo?!“

„Vám je to blbý, že jo.“

„Trochu. Jenže se do mě začíná dávat zima. Helejte, ono je to stejně na hovno, víte. Měla bych se vrátit, odkud jsem přišla... a udělat to, co jsem chtěla udělat.“

„A co jste chtěla udělat?“

„Po tom vám nic není a buďte rád.“

„No dobře. A kam byste se měla vrátit, abyste mohla udělat, co jste neudělala? Zpátky do pohádky?!“

„Není to nijak daleko... Jenže takhle...“

„Neblbněte, něco vymyslíme.“

Chvilí mlčela, zřejmě si to rovnala v hlavě, než se konečně rozhodla. „Jste silnej?“ zeptala se. „Nemyslím duševně.“

„Weltr,“ já na to. „V ringu mi říkali Zabiják.“

Nebyl to zrovna nejlepší fór a taky ji to moc nedojalo. „Tak pojďte vy ke mně, jo? Nijak se nežinýrujte, já nejsem žádná stydlivka, a ještě k tomu je skoro tma. Musíte mě totiž přes ten štráf šterku přenýst, jinak si zmrzačím chodidla. Chápete? Ty šutráky jsou ostrý jak žiletky.“

Na tohle jsem samozřejmě odborník. Celej život nosím v náručí nahatý holky, ani to se mnou nehne. Jsem prostej hříšnejch myšlenek, studenej čumák, platonickéj šmrksa, akorát mi scházej brejle a bedáry.

Eh, slečno, říkejte mi Percy.

Jak jsem se k ní blížil přes pole šterku málem pořadovým krokem, zdála se mi víc a víc stříbřitě světélkující. Když jsem se před ní zastavil, překvapilo mě, že je přinejmenším stejně velká jako já. „Aha,“ povídám, „už je mi jasný, proč jste se ptala, jestli jsem silnej.“

„Sto sedmdesát sedm, padesát osm a půl kila. O něco víc než pytel cementu.“

Ženská, která ví, že pytel cementu má půl metraku, je přinejmenším vzácnost. „Tak – hop!“ Zved jsem ji jednou rukou pod ramenama a druhou v podkolení, omotala mi paže kolem krku a já

s ní jako poslušnej gólem záchranář pochodoval zpátky. Nebylo to v tom šterku právě nejlehčí, kapánek mě škrtila, a jak sebou hnula, aby mi to usnadnila, málem mě porazila. Když jsem došel do trávy pod borovicema, postavil jsem ji. Teď to bylo ještě o něco blbější, já byl oblečeněj, ona ne a stáli jsme proti sobě, jako kdybysme se zastavili jenom tak na kus řeči. V jedný Kasalový knize s barevnejma obrázkama (Kasal má grafickou školu, momentálně u nás ve fabrice vroubkuje přesuvný matky a stará se nezištně o kulturní úroveň soustružníků) jsem viděl obraz od nějakýho Paula Del... no, něco: na takovým tom řecko-římským náměstí courali lidi sem a tam, zdravili se a klábosili, všichni dočista nahý. Mezi nima stál chlápek v kvádru a buřince, něco jako ouřada z londýnskýho City, a vypadal tam strašně trapně... Připadal jsem si tak trochu jako on a to děvče, co jsem přines, povídá: „No dobrý – a co teď? Aby to bylo spravedlivý, měl byste se svlíknout nebo já oblíct. Jenže já nemám do čeho.“

Sundal jsem bundu. „Podržte mi to,“ řekl jsem a začal si z kalhot vytahovat košili.

„Neblbněte,“ vyhrkla. „Já to tak nemyslela.“

Neviděl jsem, jak se tváří, a docela mě to mrzelo. Vůbec jsem toho moc neviděl. „Tak,“ pokračoval jsem, „a teď mi bundu vraťte a oblíkněte si tu košili. Myslím, že je dost dlouhá. V bundě mám krabičku poslední záchrany a v ní špagát; když si tu košili stáhnete v pase, bude vypadat lautr jako minišaty. Ty teď frčeš. Kdyby vám to snad bylo krátký, půjčím vám klidně ještě trenýrky.“

„Dobrý,“ řekla a přetáhla si košili přes hlavu. „A to, že jsem bosá, bude vypadat jako Sindy Šó.“

„Co to je?“

„Jedna zpěvačka v Británii, o který teprv uslyšíte.“

„Vidím, že to s váma není tak zlý.“

„Dokud stojím na trávě,“ řekla. „Trenky si nechte, to je dobrý. Tu košili máte po starším bráchovi?“

Šetrná máma mi pořád vnucuje tátovy flanelový košile z těch dávnejch časů, kdy se šily skoro po kolena; do tehdejších dlouhejch kalhot s kapsama na prkenici, flašku šňáby a revolver se totiž pohodlně vešly. Ted' se to hodilo. „Tady máte ten špagátek.“

„Díky.“ Obtočila si ho kolem pasu třikrát a zavázala. „A co ted' Kam chcete jít?“

„Kousek do kopce po lesní pěšině a pak po trávě. Asi dvě stě kroků odtud mám auto, mořská panno.“

„Jéžiš... to je úžasný!“

„No jéje. Škoda Tudor, jedenáct set jednička.“

„Zbytečná přesnost. A v autě – co?“

„Nic. Dovezu vás, kam budete chtít.“

„Kdybych tak věděla, kam chci.“

„No tak – nějakej domov snad máte, ne?!“

„Myslíte?“ A když já na to nic, protože jsem nevěděl co, dodala: „Můžeme to zkusit.“

Byla to divná odpověď, ale co tu nebylo divný? Mně v tu chvíli připadal divnej celej svět – a to ještě zdaleka nebylo všechno.

„Dobře,“ povídám, „tak jdeme k autu, jo? Kdybyste snad už nemohla po svejch, neváhejte a řekněte. Nějak už vás tam dotáhnu.“

Vyrazili jsme do kopce mezi stromy. Koukal jsem po ní jen kradmo. Zdála se mi vyšší než já. Však se pěkně pronesla i těch pár kroků, tady do tý stráně bych ji asi vynes jen s největším vypětím sil... Už jí trochu uschly vlasy a snad byly blond. Neučesaný prameny jí plandaly kolem hlavy. Šli jsme stejnou cestou, kudy jsem shora sešel, chudinka našlapovala jako po žhavým uhlí, ale snášela to statečně. Když jsme se ocitli nahoře a před náma se táh parkovej trávník ke vzdálený pouliční lampě, poskočila po jedný noze a chodidlo druhý popadla do dlaní.

„Něco jste si zapíchla do chodidla, co?“

„Už je to dobrý. Kde máte to fáro?“

„Rovnou přes trávník, támhle pod tou lucernou.“

Najednou zaváhala, jako by se jí zachtělo běžet zpátky a skočit znova do vody. „Jste jak hastrman, kterému vyschnul šos,“ řekl jsem. „Žádný takový.“

Zdálo se mi, že se pochichtává, ale spíš se do ní dávala třesavka. „Po takovém koupání,“ povídám, „to chce huňatej ručník a grog nebo rovnou dva. V civilizaci dvacátýho století je nahej člověk ztracenej.“ Popadl jsem ji za loket. „Tak že bysme šli?“

„C–copak n–nejdu?!“ zajektala. „Káp–plo na mě.“

Přešli jsme louku mlčky. Když jsme byli v polovině, spustil se tichej déšť. Dali jsme se do klusu.

Usadila se v autě, pořád beze slova. Obešel jsem předeek a nasoukal se za volant. Zastrčil jsem bošák a rozsvítil vnitřní světýlka. Udělal jsem vpravo hled'.

Dívala se na mě velkejma bledejma očima s nejistým úsměvem. Najednou jsem si uvědomil, že tenhle obličej znám; jako když potkáte někoho blízkýho, ale natolik jinde, než kde ho běžně vídáte, že si jeho tvář nedokážete zařadit...

Ale to trvalo jen mžik, dokud znova nepromluvila a neoživila tím zvláštní podlouhlej obličej s odhodlaným nosem a umíněnou bradou, vráskou mezi podmračeným obočím, vkusně vykrojenou pusou s velkejma bělostnejma a pravidelnejma řezákama – a s nápadným mateřským znamínkem na levý tváři.

